

adoptivfamiljer

MEDLEMSTIDNING FÖR FAMILJEFÖRENINGEN FÖR INTERNATIONELL ADOPTION NR 4 2011

Det mörknar och sommarens ljusa, långa kvällar känns avlägsna.

Ständiga förändringar

Vi är alla medvetna om att det hela tiden sker förändringar i vårt samhälle och i "världen längre bort", och att det påverkar oss. Vissa är snabba och märkbara, andra mer subtila och långsamma. Ny kunskap förändrar också vårt samhälle. Den påverkar oss, hur vi lever och hur vi ser på varandra och vårt gemensamma liv. De nya adoptionsreglerna i Indien, ännu under utveckling, förändrar vårt samarbete där. Hur kommer det att se ut i framtiden? Här hemma införs successivt nya styrdokument för skolan. Vad kommer det att innebära för vårt adoptivbarn. Blir alla barns behov synliga och kommer det att finnas resurser för att tillfredsställa dem?

När vårt barn William får frågan av sin pappa "Är du trött William?" och han svarar som den medvetna nästan femåring han är: "Pappa, nej... man är inte trött när man har ögonen öppna" då tänker jag: Ja, det gäller verkligen att hålla ögonen öppna och att inte tröttna utan att se vad som händer omkring oss. FFIA försöker outtröttligt ge de barn som behöver en ny familj och nya möjligheter en chans. Att ge de barn som står utanför den gemenskap och de möjligheter som en familj innebär för en trygg framtid. Vi söker ständigt nya familjer med beredskap för de barn som kan komma från våra kontakter. Finns det plats för dem i din familj?

En positiv nyhet är den försäkring för barn som FFIA förhandlat sig till, ni kan läsa mer om den längre fram i tidningen.

När barnet väl är hos er, finns det kanske behov av att träffa andra familjer. Då kan man arrangera en medlemsaktivitet. Vill du veta mer kontakta FFIA:s medlemsrådgivare Kaisa Hammar så kan hon berätta om hur du kan gå tillväga om du vill vara med och arrangera en medlemsaktivitet, stor som liten.

Det är snart 20 år sedan FFIA:s samarbete med Kina påbörjades, det kommer vi naturligtvis att uppmärksamma vid årsmötet 2012. Det har hänt mycket under den tiden. Många barn har fått föräldrar.

I juni månad 2011 medverkade FFIA bistånd med experter i Kina. Ytterligare ett seminarium har anordnats för att ge barnhemspersonal från många provinser en möjlighet att lära sig behandla klumpfot med Ponseti-metoden. För ett barn kan det betyda att slippa leva ett liv med funktionsnedsättning. Gåvor till FFIA:s Kina bistånd har gjort detta möjligt. Vi är tacksamma för alla bidrag.

Ni är säkert många som följt serien "Barn till varje pris". Jag kan inte annat än fascineras av programledaren Pia Johanssons slutsummering i sista programmet, där hon säger: "Vad vet jag? Det enda jag är säker på är ... Barn är till för att älskas, oavsett vems dom är och hur dom kom till."

Varma hälsningar

Carin Fremling

Ordförande FFIA

VI ADOPTIVFAMILJER

Medlemstidning för

**FAMILJFÖRENINGEN FÖR
INTERNATIONELL ADOPTION**

ANSVARIG UTGIVARE

Carin Fremling

carin.fremling@nuinternet.com

REDAKTION

Ing-Marie Söderberg

Råby 35

755 94 Uppsala

018-31 74 04

tillraby@telia.com

Heléne Mohlin

031-704 60 94

helene.mohlin@ffia.se

Kerstin Krebs

Svarvargatan 1:3

111 49 Stockholm

08-653 21 33

kerstin.krebs@telia.com

Rinki Hulth

rinki.hulth@gmail.com

MATERIAL TILL TIDNINGEN

SKICKAS TILL

Ing-Marie Söderberg,

adress se ovan

OMSLAGSBILD

Familjen Birgersson i Uppsala,

träffa dem på sid 10

Foto Ing-Marie Söderberg

Vi Adoptivfamiljer nr 4/2011

Ledare - SID 2

Inför ett nytt år

Rapport från kontoret - SID 4

Besök från Kina - SID 5

Vill se och lära - SID 6

Adopterad styresleddamot

Healthy Feet - SID 8

Seminarium i Guangzhou

Vardagsrasism i Sverige - SID 10

Finns den?

NAC-möte i oktober - SID 13

"Ge inte rasismen vingar"

Familjen är komplett - sid 14

Fyra döttrar räcker

Adoptivutbildning - SID 17

Adoptivbarnen och språket - SID 18

BLANDAT OCH NOTISER - SID 20 - 22

MEDLEMSSIDAN - SID 23

FAMILJESIDAN - SID 24

*God Jul & Gott Nytt År
önskar FFIA:s kontor och styrelse*

Barn- och ungdoms- försäkring för adoptivbarn

Nu erbjuds alla adoptivbarn - de som kommit tidigare och de som kommer idag - en sjuk- och olycksfallsförsäkring.

- Försäkringsbelopp 1 200 000 kr
- Läke-, rese- och tandskadekostnader ingår (3% av ett pbb* i självrisk vid sjukdom)
- Skadade kläder och glasögon upp till 0,25 pbb*
- Dagsersättning vid sjukhusvård 200 kr/dag
- Kostnadsersättning upp till 50 000 kr/år i högst tre år
- Ersättning för hjälpmedel upp till 3 pbb*
- Dödsfallsersättning 50 000 kr
- Krishjälp – för barn och familj upp till 10 behandlingar

Alla barn som under året adopteras genom föreningens försorg omfattas av skyddet till och med 2013-12-31 som en del av adoptionsavgiften. Därefter erbjuds fortsatt försäkring individuellt för varje familj.

I fortsättningsförsäkringen ingår alla familjens barn upp till 25 års ålder till en premie om 180 kr per månad för samma skydd som ovan.

Försäkringsgivare är Förenade Liv och försäkringen administreras av Allians Försäkringsmäklare. För mer information ring 08-700 51 70 eller email: info@allians.com

**Prisbasbeloppet (tidigare Basbeloppet) enligt lagen om allmän försäkring (1962:381) räknas fram på grundval av ändringarna i det allmänna prisläget. Enligt gällande bestämmelser anges detta av utvecklingen av konsumentprisindex och fastställs för helt kalenderår. Prisbasbeloppet avrundas till närmaste hundratal kronor.*

allians
FÖRSÄKRINGSMÄKLARE

Aktuellt i våra länder

VERKSAMHETEN I COLOMBIA fungerar väl, handläggningstiderna ligger stabilt på cirka fyra år för barn under tre år och antalet adoptioner minskar inte som i andra länder utan ligger på en nivå på cirka 3000 adoptioner per år. Om man har colombiansk anknytning eller om man kan ta emot större barn (åtta år och uppåt), syskongrupper om fler än tre barn eller barn med särskilda behov kan handläggningstiden bli under ett år.

Vi får ju då och då förfrågningar om barn med särskilda behov från ICBF. Vi brukar tillfråga familjerna dels i turordning och dels efter att barnets ålder stämmer överens med den ålder som ICBF godkännt familjen för. Sedan får familjen överväga om de vill ta emot det barn vi just då söker familjer till.

I övrigt kan vi skicka ansökningar omgående till Kenya och Kina. Om ni är intresserade av att adoptera från Sri Lanka och Röda korset i Thailand har vi för närvarande en kortare väntetid i Sverige. Den varierar från tid till annan så för mest tillförlitlig information är det bäst att ringa oss.

VI SÖKER PILOTFAMILJER TILL UNGERN. Ungern finns som en ny möjlighet, och vi tar gärna emot fler ansökningar! Kort äktenskap accepteras, det ska vara max 45 års åldersskillnad mellan sökande och barn. Barnens åldrar är vanligen från tre år och uppåt. Det finns många syskonpar som behöver familj. Vistelsetiden i landet är cirka en månad och under vistelsen har familjen stöd av en svensktalande kontaktperson. Läs även mer om Ungern på vår hemsida. Kontakta oss så berättar vi mer!

OM VI FUNDERAR PÅ KINA OCH BARN MED SÄRSKILDA BEHOV? De flesta barn som behöver en familj genom internationell adoption idag är barn som har någon form av i förväg kända särskilda behov. Det rör sig om en stor variation av olika särskilda behov, och generellt kan man säga att det handlar om fysiska behov som går att åtgärda med operation, rehabilitering eller medicinering till exempel. Det rör sig om

barn, mestadels pojkar, i alla åldrar från ett fåtal barn runt ett-årsåldern till tonåringar. Om vi jämför med för cirka ett år sedan har det förändrats på så sätt att det är fler organisationer och fler familjer som adopterar barn med särskilda behov. Det gör att de barn som har "lättare" särskilda behov får familj fort.

Vad menas då med "lättare särskilda behov"? Det är naturligtvis individuellt men tidigare var det många familjer som hade beredskap för att adoptera barn med till exempel LKG, klumpfot eller enklare hjärtfel som ASD/VSD som fort kunde få besked om ett barn. Så ser det inte ut idag. Många av barnen som behöver en familj har fler än en diagnos och diagnoser som förekommer är till exempel missbildade genitalia, androgynitet, synskador, ryggmärgsbräck och ortopediska missbildningar.

EN ANNAN STOR GRUPP ÄR BARN MED DIAGNOSEN CEREBRAL PARES. En förklaring vi har fått till att denna grupp är stor är bland annat att läkarna i många fall sätter diagnosen Cerebral Pares när de upplever att barnet är sent på något sätt i utvecklingen. Majoriteten av barn på barnhem är ofta sena i utvecklingen i jämförelse med andra barn, men det är inte alla läkare som har med det i sin bedömning.

Alla diagnoser finns i olika grader; Cerebral Pares kan till exempel i lindrig form yttra sig som lätt "klumpighet" eller att man har en fot som är svag och vrider sig lite inåt. Svårare former kan innebära i stort sett total nedsatt muskelkontroll.

Likaså kan de lindrigaste formerna av ryggmärgsbräck, spina bifida occulta och meningocele, innebära ett i stort sett symptomfritt liv medan svårare former av ryggmärgsbräck, myelomeningocele, kan leda till nedsatt motorik och känsel i olika grad.

Hör gärna av er till oss om ni vill komma i kontakt med familjer som har adopterat barn med någon särskild diagnos som ni vill veta mer om. Ni kan också hitta berättelser från familjer och nyttiga länkar på vår hemsida under rubriken "Barn söker föräldrar".

Till sist så vill vi på FFIA:s kontor önska er en riktigt God jul och ett Gott nytt år!

Heléne Mohlin

PRESSTOPP! Auktorisation för Bulgarien

FFIA har i slutet av november 2011 fått MIA:s auktorisation för samarbete med Centralmyndigheten, Justitieministeriets adoptionsavdelning i Sofia, Bulgarien.

När det gäller friska barn handlar det i första hand om barn ur minoritetsgrupper och romer. Barn med särskilda behov kan även vara av bulgariskt eller turkiskt ursprung. Barnen överges nästan uteslutande av ekonomiska skäl. Det finns många friska, äldre barn som behöver familj. Såväl gifta par som ensamstående kan ansöka om adoption från Bulgarien. Man ska vara frisk och kunna påvisa detta även genom intyg om psykisk hälsa. Sökande får inte heller förekomma i polisregistret. När det gäller ensamstående kan ansökan göras för ett barn i fyraårsåldern eller äldre.

Centralmyndigheten i Bulgarien utser barn till de sökande, som innan processen startas i Bulgarien ska resa och träffa barnet. En andra resa görs efter domstolsbeslut för att hämta barnet. Vid båda resorna beräknas vistelsetiden vara cirka en vecka.

Adoptionsverksamheten i Bulgarien beräknas kunna starta under första halvåret 2012. Intresserade sökande är välkomna att höra av sig till kansliet.

Tillsammans med Adoptionscentrum och Barnens Vänner har vi nyligen haft besök av en delegation från Kina bestående av mrs Gan, Vice General Director, och ytterligare tre personer från CCCWA samt två personer ansvariga för bland annat adoptionsfrågor i Henan- och Shanxi-provinserna.

Besök från Kina

Delegationens besök genomfördes till största delen i Stockholm och i programmet ingick såväl besök på MIA som Socialstyrelsen och Resurscentrum. CCCWA var mycket intresserade av den svenska föräldrautbildningen samt vilken form av stöd adoptivföräldrarna och barnen får efter hemkomst.

CCCWA beskrev läget med internationella adoptioner från Kina. Antalet friska barn som är tillgängliga för internationell adoption fortsätter att minska och detta beror till stor del på att de nationella adoptionerna ökar.

Levnadsstandarden har ökat för många kineser, vilket också gör att färre barn måste överges. De nationella adoptionerna är tio gånger så många som de internationella och går inte via CCCWA utan genomförs på provinsnivå.

2010 genomfördes cirka 5000 internationella adoptioner från Kina och 50 000 nationella. CCCWA arbetar dock med att till exempel utfärda gemensamma riktlinjer kring nationell adoption och en ny kursbok för utbildning av barnhemspersonal är under arbete.

CCCWA arbetar också med att informera och nå ut till så många barnhem som möjligt med hur online-systemet fungerar för att så många barn som möjligt som behöver en familj skall få det.

Den kinesiska regeringen har på senare år utökat sitt stöd till barnhemmen både rent ekonomiskt och vad gäller utrustning för rehabilitering och träning samt utbildning av barnhemspersonal.

Cirka 90 procent av barnen på barnhemmen i Kina är barn med särskilda behov.

CCCWA:s "on-line system" har hjälpt många barn med särskilda behov att få familj. Många av barnen är också äldre och CCCWA försöker via olika program att hjälpa barnen med särskilda behov och de äldre barnen att få familj.

Tomorrow Plan Project som har varit igång i cirka sex år syftar till att ge barn med särskilda behov behandling och/eller träning för att de sedan ska kunna få en familj. 50 000 barn har hittills fått behandling och 10 000 av dessa barn har fått en familj.

Journey of Hope Project är ett relativt nystartat projekt vars syfte är att ge de äldre barnen en större chans att få familj. CCCWA:s Special Focus program är också ett sätt att försöka underlätta för barn med särskilda behov och/eller äldre barn att få familj genom att även öppna upp för sökande som ännu inte har skickat sin ansökan till Kina samt ensamstående.

För äldre barn och barn med mer komplicerade särskilda behov öppnar CCCWA även för att göra individuella bedömningar av sökande som inte uppfyller alla krav.

Delegationen besökte också AC:s kontor där vi tre svenska adoptionsor-

CCCWA på besök på FFIA:s kontor. Vice director Mrs Gan och FFIA:s första kinabarn Linn Didoff, nu 20 år.

ganisationer hade ordnat med en mindre familjesammankomst med barn från provinserna Henan och Shanxi. Det var mycket uppskattat av våra besökare från Kina att få möjligheten att träffa och prata med barnen, som var i olika åldrar och som varit i Sverige olika länge.

Innan delegationen begav sig vidare till Finland för att besöka de finska adoptionsorganisationerna hann de med ett kort stopp i Göteborg där de besökte FFIA:s kontor.

Loredana Colque

FFIA:s kontor

tel 031-704 60 80
adoption@ffia.se
www.ffia.se

Jessica Rösbo är den enda ledamoten i FFIA:s styrelse som inte är adoptivförälder. Hon är i stället själv adopterad. Här berättar hon om sig själv och varför hon ville vara med i vår styrelse.

Vill lära sig mer om adoptionsvärlden

Berätta om dig själv, Jessica Rösbo!

– Jag är 27 år, och alltid haft ett stort intresse av att hjälpa och arbeta med människor. I Halmstad läste jag programmet för sociologi och socialt utvecklingsarbete, och är nu mera utvecklingssociolog. Under andra terminen åkte jag iväg som utbytesstudent till Florida.

Det var otroligt intressant att få göra något nytt och få se en annan värld. Att få bo i ett annat land där en annan kultur och ett annat språk råder var inte alltid så lätt, men under min resa blev jag starkare och utvecklades något så otroligt. Man blev självständig på ett helt annat sätt.

Ibland när jag inte var i skolan hjälpte jag till på Frälsningsarmen och lagade mat för hemlösa familjer.

EFTER ATT JAG VARIT HEMMA ett tag ansökte jag om ett MFS-stipendium (Minor field studies) från SIDA som man kan söka då man ska skriva C- eller D-uppsats. När jag fick det beslöt jag mig för att åka ner till Sydafrika, till Kapstaden och arbeta som volontär på ett barnhem, samtidigt som jag skrev min uppsats.

Eftersom jag själv är adopterad, fast från Polen, så var det en otrolig känsloladdad resa för mig. Jag visste egentligen inte vad jag förväntade mig, eftersom jag aldrig själv besökt ett barnhem.

På förmiddagarna var jag på ett barnhem där barnen var från nyfödda till sex år, och efter lunch på ett barnhem för ålderrarna 6 – 18 år. Allt var lite nervöst innan jag skulle börja arbeta, jag visste inte alls vad som förväntades av mig. Efter några timmar kom man dock in i arbetet och fick lära känna alla barnen.

Att få lära känna dessa små individer gjorde min resa fullbordad. Men en

sak som var otroligt svårt att se var att många av barnen utsatts för missbruk inom familjen, sexuellt utnyttjande, misshandel och fattigdom. Men även om de hade varit med om så mycket ont så var de otroligt glada och tacksamma, det var underbart att se. Det viktigaste för dem var att ha tak över huvudet, mat och någon som kunde ge dem lite riktlinjer, uppmärksamhet och kärlek.

UNDER MIN VISTELSE BODDE jag också hos en afrikansk familj i Kapstaden och det var otroligt givande. Man kunde inte få en större inblick i den afrikanska kulturen. De hjälpte mig jättemycket under min vistelse nere i Kapstaden och man kunde på ett annat sätt förstå alla de människor man träffade. Detta är lite av det som gjorde min utbildning så unik.

Nu har jag precis fått en heltidsanställning som habiliteringspersonal på ett boende med autistiska barn och ungdomar. Man ser vart det leder eftersom man har så mycket man vill göra här i världen. Medan jag arbetar läser jag också lite kurser på distans, bland annat ledarskap och mänskliga rättigheter.

Var är du adopterad ifrån?

– Jag är adopterad från Polen och kom till Sverige när jag var ungefär ett år. Jag bodde på ett barnhem innan jag fick komma till min familj. Min mamma är polska och min pappa är svensk. Jag åker till Polen någon gång per år – talar flytande polska tack vare min mamma – och har fått anamma både den svenska och polska kulturen, vilket jag är glad över.

Vi har alltid varit väldigt öppna och pratat om adoptionen, så nästa gång vi

åker till släkten i Polen har mina föräldrar sagt att vi ska se om mitt barnhem fortfarande finns kvar.

Jag har inga syskon och det har alltid varit något jag saknat, även om jag har haft en mycket öppen relation till mina föräldrar. Just då det kommer till min bakgrund så vet jag inget annat än att jag blev lämnad till ett sjukhus.

Hur tycker du att din uppväxt som adopterad varit?

– Mycket trygg och kärleksfull. Jag hade aldrig kunnat få det bättre. Jag hamnade hos två underbara människor som gjorde mig till den jag är idag och jag kan inte bli tacksammare. Jag har några gånger ställt mig frågan: Vad hade hänt om jag inte hade fått möjligheten att få komma till en familj? Jag funderade mycket mer när jag var i tonåren, det hör till på något sätt.

En del av det här numret handlar om fördomar och främlingsfientlighet. Har du någonsin känt dig utanför, varit mobbad eller utsatt för rasism?

– Nej, aldrig under min uppväxt. Eftersom min mamma är från Polen, och jag med, så ser man inte direkt skillnad, mer än på ögonfärgen möjligtvis. Det är ofta som folk blir förvånade då jag säger att jag är adopterad, de ställer sig bara och tittar.

ATT JAG ÄR ADOPTERAD PRATAR jag bara om med mina närmaste, eftersom det inte är något märkvärdigt längre. Det hör till min identitet på något sätt. Det var mer när jag var liten som jag undrade varför jag var adopterad och ingen annan. Men nu har jag också vänner som

är adopterade från andra länder, bland annat Indonesien och så har jag också en vän som är adopterad från Indien genom FFIA.

Hur kommer det sig att du ville vara med i FFIA:s styrelse?

– Jag har alltid varit intresserad av att arbeta med adoptionsfrågor, och kände att det kunde vara en bra möjlighet för mig att få lära mig mer om adoptionsvärlden. En annan viktig faktor var att jag ville hjälpa till.

Är det några särskilda frågor inom FFIA:s område som intresserar dig?

– Eftersom jag är så ny inom styrelsen, och bara har varit på några få möten än så länge, så är det lite tidigt att säga att det är just det här området jag skulle vilja inrikta mig på. Men igår var jag på en introduktionsdag på FFIA:s kontor och fick veta lite mer djupare om vad alla arbetar med och hur. Först vill jag säga: Vilket otroligt arbete de gör! Och intressant!

Mitt fokus i början kommer att bli att hjälpa de andra i styrelsen och vara med på medlemsdagarna för att lära känna styrelsegruppen, medlemmarna och kontoret mer. Det viktigaste för mig är också att vi i styrelsen och kontoret ska kunna ha en viktig dialog mellan oss, så att vi kan hjälpa varandra.

Adoptions- och återbesöksresor - kontakta oss på Kinaresor!

Vi har mycket lång erfarenhet av adoptions- och återbesöksresor till provinser runt om i Kina. Såväl gruppresor som resor för bara en eller några familjer.

Välkommen att kontakta oss för ett reseförslag!

**KINA
RESOR**
Telefon 08-545 95 200
www.kinaresor.se

Gips på fotmodeller

FFIA bedriver sedan år 2005 projektet Healthy Feet i Kina. Det startade i ett samarbete med Nanjing SWI där ett team ortopedier och läkare utbildades i Ponseti-metoden för att behandla barn med klumpfot. Metoden var då i det närmaste okänd i Kina med påföljd att barn med detta handikapp växer upp gravt handikappade. Med behandling i tidig ålder enligt denna metod blir barnen fullt friska.

Under 2009 kom vi överens med Guangzhou SWI om att genomföra ett seminarium för institutionspersonal från hela landet för att öka kunskapen i gipsmetodik för behandling av såväl barn med klumpfot som andra typer av handikapp, till exempel CP. På denna institution finns en mycket bra verkstad och utmärkta undervisningslokaler för syftet.

Under våren 2011 hade FFIA Bistånd besök av ortopederna Dr Huang Hong Liang och Dr Pan Zhi Liang från Guangzhou. De båda läkarna var i Sverige för att hos OLMED studera tillverkningsmetoder för ortopediska instrument. Dessa två ortopedier hade nu ansvaret för genomförandet av seminariet i Guangzhou i juni månad.

Från Sverige deltog Erika Axelsson, Henrik Båth, Johannes Gustafsson och Jim Strömberg Lundgren från Team OLMED och Carin Fremling från FFIA.

Några reflektioner från resan till Kina och seminariet i Guangzhou av Team OLMED:

Vi kom fram till Guangzhou och jag tror inte vi insett hur mycket jobb som väntade oss där. Det var tur att vi var så många som vi var, för personalen på barnhemmet hade ingen tid att hjälpa oss med våra förberedelser. Det var bra att vi kunde dela upp oss också, så att två personer kunde stå och jobba i verkstaden när någon annan satt och diskuterade schemat och en fjärde fyllde gipsar.

DET VAR EN POSITIV UPPLEVELSE att arbeta så intensivt tillsammans under dessa dagar, och fast vi var extremt trötta och somnade så fort vi satte oss ner, så var det bland det roligaste vi gjort.

Vi tycker att dr Pan och dr Huang

skötte allt väldigt bra och hjälpte oss så gott de kunde med schemaläggning och planering. Sedan var det bra att viss personal (+Carin) kunde hjälpa till med de mer praktiska sakerna som förberedelse av gipsrummet.

Vid gipsövningarna såg vi direkt att teori är ingenting om man sedan inte har känslan i händerna för hur det ska utföras. När deltagarna började gipsa på fotmodellerna blev vi mörkrädda; hur ska man kunna gipsa en liten barnfot som sparkar om man inte ens klarar att gipsa en modell?

Det allra svåraste under seminariet var att deltagarnas kunskapsnivå var så pass olika, vissa hade aldrig sett en ortos tidigare och aldrig hört talas om Ponseti, medan vissa provat att gipsa enligt Ponseti tidigare, och vissa regelbundet tillver-

kade ortoser och kunde gå in i komplicerade diskussioner om knäledsplacement och så vidare. Kanske på grund av detta var det också olika hur väl de tog till sig informationen på seminariet. Hos vissa såg man intresset brinna och förstod också på de frågor de ställde att de förstått det vi lärde ut.

Överlag skulle vi vilja säga att vi såg att kunskapsnivån ökade hos del-

tagarna under dessa dagar, i de praktiska övningarna blev det väldigt tydligt då vi såg hur de förbättrades bara på några timmar.

DET VAR OCKSÅ POSITIVT MED PONSETI-dvd:n som alla deltagare också fick med sig hem. Efter att de hade sett på dvd:n såg vi att handlaget förbättrades och att de förstod hur fingrarna skulle placeras. Och sedan känns det ju väldigt bra att de har den skivan hemma nu, och att de kan titta igen och igen och igen om de glömmer eller vill studera något djupare.

Barnhemmet i Guangzhou blev väldigt glada över fotmodellerna som lämnades kvar. Det var en mycket bra gest av FFIA att ge dem dessa modeller. Som jag ser det, så borde ju detta också göra det möjligt för dem att hålla i fler seminarier på samma tema, och även öva gipsteknik med nya medarbetare, utan att barnen behöver fara illa.

Det var jättekul att se att dr Pan och dr Huang tagit till sig mycket av det de lärt sig i Sverige, vi såg material vi rekommenderat dem att ta in, vi såg verktyg vi visste att de inte haft tidigare, men framförallt såg vi ortoser som de försökt göra enligt hur vi gör dem i Sverige. Och det bästa av allt: Vi såg dessa ortoser PÅ barnen, när vi gick runt på barnhemmet.

Sedan ska de ha stort beröm för att de faktiskt väljer att behandla barnen enligt

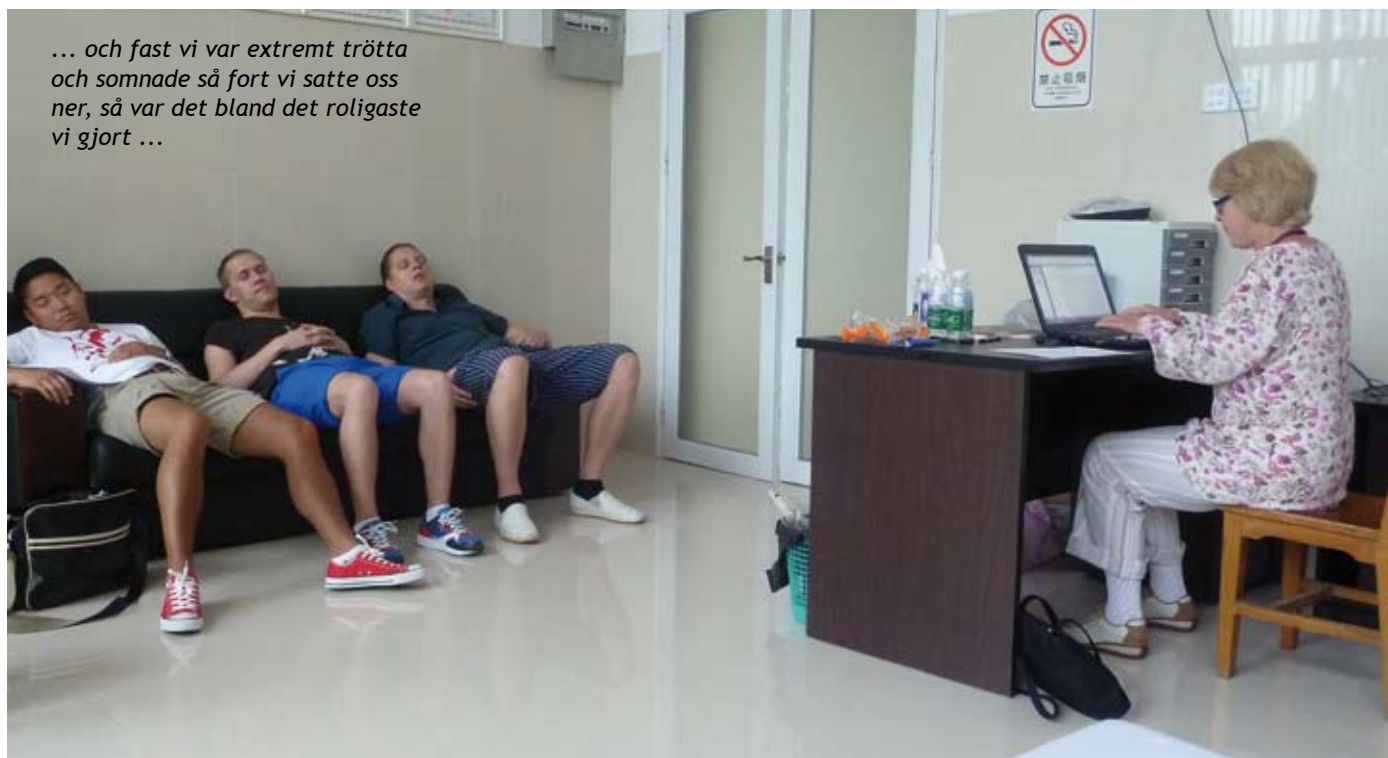
Ponseti, även om de modifierat metoden lite efter eget huvud.

För till syende och sist fungerar en lite modifierad Ponsetimetod hundra gånger bättre än vilken annan metod som helst. Och jag tror att med dvd:n som de nu har tillgång till, så kan de finslipa sin metod och bli ännu bättre.

Så sammanfattningsvis kan vi bara säga att vi var mycket nöjda med seminariet och känner oss trygga med att vi ökade kunskapsnivån hos alla deltagare och dessutom väckte ett intresse för en metod som faktiskt fungerar.

Erika, Johannes, Henrik och Jim
Team OLMED

... och fast vi var extremt trötta och somnade så fort vi satte oss ner, så var det bland det roligaste vi gjort ...

Som adopterad får man tidigt lära sig att stå ut med folks frågor stup i kvarten. "Var kommer du ifrån? Vet du vilka dina riktiga föräldrar är? Har du funderat på att ta kontakt?" Är man på fest får man finna sig i att svara på frågorna, likt en läkare som alltid riskerar att behöva ge medicinska råd i tid och otid till sina vänner.

Ett mångkulturellt land – men ...

Adopterade får frågor ingen skulle drömma om att ställa till någon vithyd från Västerås. Ibland är det menat som komplimanger; "Du är så söt med dina mörka ögon!" Men som i sin naivitet ändå kan kännas som ren diskriminering. Och som är det. "Vad roligt att du fått ett så ljust barn". Eller: "Du är ju inte som andra invandrare. Du är ju svensk!"

Vad är det för fel på att vara invand-

rare kan man då fråga sig? Och hur kommer vi till rätta med det här? Vad säger man? Är man petimetrig när man säger till att man inte tycker det är ok?

Simon säger:

– Många kastar ur sig en kommentar väldigt lätt. Nästan lika lätt som det är att säga hej. De kan komma från olika socio-ekonomiska klasser och de har alla åldrar. Det kan till och med vara din bästa vän... Och trots att jag är 32 år nu så kan jag ändå gå och gnata en dag eller två över

hur folk kan hålla på. Man vänjer sig inte.

Simon Nordangård kom från Calcutta till Sverige den hösten han var fyra månader. Han ser tillbaka på en harmonisk uppväxt i Lerum utanför Göteborg, där det fanns ganska många adopterade just då.

– Bara i mitt kvarter bodde

ett tiotal familjer med adoptivbarn och i skolan var det två, tre stycken mörka adoptivbarn per klass. Livet var ljuvligt. Jag var en helt vanlig kille med kamrater och hade ingen känsla av utanförskap alls

När föräldrarna skildes flyttade Simon med sin pappa till London och kände sig om möjligt än mer integrerad i ett multikulturellt samhälle. Det var först när han flyttade tillbaks till mamma i Jönköping i slutet av tonåren som han alltmer fick vänja sig vid att höra kommentarer bakom ryggen, på stan, i köer, på golfbanan. Han kände sig "som en svensk fångad i en utländsk kropp".

– När jag hälsade på någon på golfbanan kunde jag få "apa, schallaballa" eller något liknande till svar. Det hände ofta på stan också. När man stod i en kö kunde någon bredvid stå och säga "apa, apa, blatte, blatte". Under flera minuter ibland.

Man kan ha olika strategier för att klara av folks elakheter, eller det som i många fall kan vara naiva obetänksamheter. Men det tär ändå på ens självkänsla.

– Jag flyttade från Jönköping vid 28 års ålder, en del beroende på att jag kände mig utpekad och hånad i staden. Jag har en stor och varm bekantskapskrets i Jönköping, men smygrasismen och fientligheten är utspridd.

I SKÅNE TRÄFFAR JAG familjen Birgersson. De är nere för höstlov i huset på landet, annars bor de i Uppsala. En stad som tack vare sitt universitet alltid är full av många nationaliteter och Hilda,

Tandhygienist. Simon Nordangård på jobbet.

17, Klara 15 och Stina, 13 år säger att de aldrig riktigt stött på någon jobbig form av vardagsrasism. Inte heller i Skåne som på sina håll ändå är utmålat som riktigt främlingsfientligt. Nu bor de å andra sidan i utkanten av Hammenhög, som de senaste åren blomstrat som ett kulturellt nav, med mängder av nyinflyttade konstnärer – och där en av de mest tongivande har rötter i en annan kultur. Flickorna skrattar lite åt att det värsta just nu i så fall är att bli kallad sommargäst. Eller Stockholmare. För det är det de blir. Inte kineser.

KÄNNES DET SOM ATT DET ÄR ”finare” i folks ögon att vara adopterad än invandrad? Några av deras bästa kompisar kommer från Iran och Turkiet och Stina säger att hon har märkt att hon blir annorlunda och bättre bemött av dem som inte känner vare sig henne eller hennes kompisar.

När jag frågar Simon samma sak säger han:

– När man träffar på den ”osäkra” individen, som inte kan bemöta andra människor med respekt och sunt förnuft oavsett hudfärg, så märker man direkt på dem – på deras språk och deras kroppsspråk – att de är osäkra i det initiala bemötandet. Jag jobbar som tandhygienist och jag möter nya människor varje dag. Majoriteten har ju inga synbara problem med mig men vissa fryser liksom till kroppsligt, tills de hör mig prata. Och vissa situationer kan vara knepigare än andra.

– När ”svensken” får reda på att jag är adopterad så märker man att vissa pustar ut och man blir ”tagen för en svensk”. Innan dess har de ryggat tillbaka och varit mer stela.

– Och även om vi lever i ett mer mångkulturellt samhälle än förr så är det fortfarande svårare i vissa delar av Sverige än andra.

Simon berättar

att han under många år hajade till när han såg en mörk man i spegeln.

– För jag var ju svenskt sinnad. Och kände mig biologiskt stympad till viss del.

Idag är han stolt över sin bakgrund och om någon säger att ”du är ju svensk!” så är det ett påstående han inte vill hålla med om. Sin självkänsla har han byggt upp på nytt; genom att träffa andra adopterade. Sin indiska stolthet återerövrade han bland annat under åren i London.

– När jag klev ur min emotionella adoptionsbubbla/kris efter att jag lämnat Jönköping, och pratat en massa med min familj om det här, faktiskt för första gången, så fann jag till slut en balans mellan mitt svenska och indiska jag. Jag fascinerades av indiska filmer, av indisk kultur och jag var med och startade en förening för adopterade, VIA, som står för Vuxen Internationellt Adopterad. Så nu känner jag mig europeisk med indisk touch, helt enkelt.

SLÄKTEN BIRGERSSON ÄR OVANLIGT adoptionstätt. Mamma Anna har en lillebror som adopterades från Sydkorea när han var tre år. Annas man Kjell hade en adopterad son, Martin, som var tre år när de träffades. Annas kusin är adopterad från Indien. Och i familjen Birgersson är de tre kinesiskfödda tonårstjejerna i majoritet. Så i den här släkten är det vanligare att vara född i ett annat land än att inte vara det.

Men det var en annan tid när Annas lillebror kom 1969. Farfar tyckte till en

början att det kanske inte var nödvändigt att han skulle heta samma svenska efternamn som de andra. Tills Olof ganska omedelbart smälte farfars hjärta med sin charm.

– Det blev ändå en rätt stor uppståndelse när Olof kom, bland annat med artikel i Sydsvenskan. Först bodde vi i Trelleborg, men när vi efter några år flyttade till Västergötland retade några barn honom för ”jävla kines”. Då trädde min lillasyster in och sa på sin bredaste skånska: ”Ska ni säga, era dumma växtskötare!”

EN ANNAN GÅNG PAUSADE VI i Vrigstad på väg mellan Alvesta och Skövde. När kioskägaren fick syn på brorsan ville han ”ge vietnamesen en gratis glass”. Vi systor blev grymt avundsjuka och far fick förstås köpa glass åt oss också.

Det hände också att han fick pengar av folk för de tyckte det var bättre att ge honom det direkt istället för att skicka till Rädda Barnen.

Och att han blev retad på bussen om morgnarna när han började på ett nytt högstadium, som trettonåring, det säger Anna är typiskt:

– Så fort någon är lösryckt ur sitt sammanhang, det är då man är som mest sårbar. Det räckte med att min syster följde med till bussen en dag och att mobbarna såg att han hade en riktig ”Svensson-familj”, då slutade de retas.

Anna och Kjell har trott på att gå till botten med frågeställningar direkt när de dykt upp. ▶

Ett mångkulturellt ...

– När Hilda var liten var hon en gång väldigt ledsen när kompisarna sagt att jag inte var en riktig mamma. Hon trodde att jag skulle dö fort eftersom jag inte var riktig. Det var då vi började prata om magmammor och pungpappor. Om mam-mor som tar hand om barn och vad det är som gör att man är en mamma eller pappa eller inte.

HILDA BERÄTTAR OM ATT HON också hittade på en historia om sin ”riktiga” mamma på lågstadiet. Något hon inte berättade för någon därhemma.

– Jag kallade henne för Emilia. Hon var jättecool. Jag sa till mina kompisar att hon bodde kvar i Kina, men att jag visste vem hon var. Emilia hade jag fått efter den svenska sångerskan som jag gillade så mycket just då. Hon med ”A big big girl in a big big world”.

Stina får ofta komplimanger för sitt utseende, att det är fint med asiatiska ögon.

– Men även om jag blir glad för det är det samtidigt konstigt för jag känner ju mig som svensk. Det är så att man rycker till och blir förvånad om någon påpekar något annat.

Och själv har Stina en tandläkare som

är ”riktig” indier, en ung kille. Han blev stött när Stina frågade var han var adopterad ifrån. ”Jag är verkligen inte adopterad!”

Ju mer vårt samhälle bryts upp, desto tydligare blir det att där fördomar lever kvar, det är där man sällan ser någon an-norlunda. Anna berättar om när hon just kommit hem med Hilda:

– En kollega undrade vilket språk hon skulle prata – svenska eller kinesiska? Han trodde att Kinabarn hade andra sorters stämband. Och när Martin, Kjells adopterade son från Indonesien, var i affären med sin mamma fick hon frågan var hon hade köpt honom. Hon fann sig snabbt och svarade ”I delikatessavdelningen”.

MEN ÄVEN I NUTID får man som adopterad stå ut med att höra märkliga saker. Simon berättar om en man som sa att när han åker till Kina och Thailand så kan man ju inte se skillnad på någon, alla ser ju likadana ut och så borde det då vara för mig när jag ser svenskar... Eller det här klassiska, att alla undrar var man kommer ifrån.

– Jag är från ett land med 1,2 miljarder människor. Och så måste jag säga var jag kommer ifrån. Förstår du tanken?

SÅ VAD SKA MAN DÅ ha för strategier?

Hanna Wallensteen föreläser ofta om just det här. Genom att medvetet överdriva de olika typerna av inställningar till adoption och tala olika dialekter beroende på vem hon talar om, så får hon publiken att skratta gott åt obetänksamheter, samtidigt som hon visar på smygrasismen i samhället.

Det som är gemensamt för alla adopterade – och invandrare – det är att man måste *förhålla sig*. För att omgivningen gör det. När Hanna pratar blir allt med ens så tydligt: ”Färgad? Va? Är det

Strategier. Hanna Wallensteen föreläser om strategier för att möta smygrasism.

inte ni som är blekta?” ”Har du lekt med den färgade flickan idag?” ”Nej, hon har alltid sett ut så!”

HANNA PRATAR OM ORDET NEGER och negerbollar. Och folk som säger: ”Men jag menar inget illa, jag har ju alltid sagt negerbollar!” Men det är inte sannolikt att vi kommer att få höra talas om den kände negerarkitekten eller negerdirigenten eller ha en volym Negerlyrik i urval hemma i bokhyllan.

”Det är den som kallas för något som faktiskt måste få bestämma om det är ok eller inte”, säger Hanna Wallensteen och understryker att rasismen inte försvinner i samhället bara för att vissa ord inte är vedertagna. ”Hon är ju söt för att vara mörk!” (... alltså, det är inget fint att vara mörk?)

Hanna talar också om det här med integriteten som inte finns. Hur någon kan fråga om ens land eller rötter eller mamma på bussen. När man inte har lust att spilla ut hela sitt liv för folk man inte känner.

– Folk tänker sällan på att de klampar runt i någons privata sfär.

Och precis som Simon mer och mer kom att bygga sin självkänsla genom att träffa andra adopterade i VIA, så gjorde Hanna samma sak. Hon som undrade vad hon skulle göra i en förening för Etiopienadopterade – hon upptäckte till sin förvåning att hon gillade att träffa andra som hade samma erfarenheter.

– Vi upptäckte att ingen av oss tyckte om ordet ”neger” – som ändå var rätt vanligt på 70-talet när jag växte upp. Vi upptäckte också att vi alla hade upplevt rasism – trots att vi hade hört att vi levde i ett land som var socialistiskt och inte rasistiskt. Vi trodde att det var ett individuellt problem, att vi hade missförstått. Och vi hade det gemensamt att vi inte visste hur vi skulle hantera de här situationerna.

DÄRFÖR, MENAR HANNA, KAN det vara viktigt att umgås med människor från ens eget ursprungsområde. Eller med andra som har liknande erfarenheter. Det ger en kulturkompetens. Om man väljer att göra en återresa så blir det inte som att titta på ett exotiskt naturprogram. Bilden av ens eget ursprung är redan mer nyanserad. Risker är annars att man kan fastna i en stereotyp av sitt eget ursprung.

Och genom att träffa andra adopterade

har Hanna vässat sina argument, fått lufta alla de här frågorna som tarvar ett svar. Att lära sig hantera situationer, att aldrig låta kränkningar passera obemärkt. Särskilt viktigt om man är förälder till ett adopterat barn.

– Man måste öva på att fråga tillbaka: ”Hur menar du nu?” För om man gör det så får den andre en chans att formulera sig. Kanske han eller hon inte menade något illa. Eller kanske de inser att nästa gång ska jag inte ställa en sådan fråga. Någon kan bli väldigt ledsen.

SIMON HÅLLER MED HANNA. Förhållningssättet är viktigt. Själv försöker han skaffa så mycket kunskap han bara kan för att kunna svara på folks frågor, att vara till lags för att få någon att förstå. Men han säger också att man som ”utomstående, ickeadopterad” måste fatta att den adopterade pratar om sitt ursprung när hon eller han vill. Inte innan.

– Varför är det så viktigt för vissa att få veta var man kommer ifrån?

Och Simon vill verkligen understryka att det finns en stor lycka i att vara adopterad. Också.

– Det blir ofta en negativ atmosfär kring adopterade och deras uppväxt när man hela tiden belyser riskfaktorerna och jobbiga händelser. I det stora hela är det ju inte så. Man råkar alltid ut för skit, men det positiva överväger i att leva med sina medmänniskor och att vara adopterad.

Och Anna Birgersson säger samma sak:

– Många tror att det automatiskt är mera problem bara för att barnen är adopterade. Jag har aldrig känt det så.

Så bygg självkänsla. Ge dig själv och barnen verktyg till att svara, argumentera, men också våga vägra svara när man inte har lust.

Markera när något känns fel. Prata, prata, prata. Fråga tillbaka. Vädra. Och fundera över vad det urskiljande verkligen betyder för en själv. Vad landar det i? Kanske det är så att det folk säger inte alltid har med mitt ursprung och hur jag ser ut att göra?

Christina Höglund

**VIA- en förening för vuxna internationellt adopterade, har cirka 250 medlemmar och finns på Facebook.*

Nordiskt möte i Stockholm

Detta årets öppna dagar inom NAC (Nordic adoption council) riktade in sig på arbetet mot rasism och diskriminering. ”Ge inte rasismen vingar” skriver NAC:s ordförande Steen Juul Petersen i uppmaningen som sändes till all nordisk press efter mötet.

Femton nordiska adoptionsorganisationer möttes i Stockholm i månadsskiftet september/oktober för att diskutera bland annat ovanstående ämnen och även Haagkonventionen. Det är en konvention som är ständigt aktuell och som tillkommit bland annat tack vare att vi nordiska organisationer tidigt samarbetat, gått samman, definierat och uttryckt ett behov.

Man kan enkelt säga att Haagkonventionen beskriver hur etiskt riktigt adoptioner skall gå till. Och idag har många länder anslutit sig till konventionen.

Det krävs hårt arbete och ständig opi-

nionsbildning för att hålla adoptionsfrågorna levande. Men tillsammans kan vi förändra och vi kan lära av historien och lyssna på framtiden.

På konferensen berättade forskaren Cecilia Lindgren om sitt arbete med och resultat i boken *Adoptionernas historia i Sverige* – vilket säkert flera länder kunde känna igen sig i.

Vi fick också lyssna på ”framtiden” i form av adopterades panel där vuxna adopterade framförde sina tankar kring sina möten med rasism och diskriminering. Utbildningsradion fick också tillfälle att visa och berätta om de ungdomsprogram som visas i SVT nu. Där får adopterade – i form av små noveller – berätta för alla som vill lyssna om olika situationer som kan vara deras vardag.

En mycket intressant och givande helg!

Helene Mohlin

Uttalande från NAC 1 oktober 2011:

”Vi är mycket bekymrade över de rapporter vi får från våra medlemsorganisationer i Sverige, Norge, Finland, Island och Danmark om hur adopterade och andra med utländsk bakgrund möts av en växande rasism och diskriminering” säger Sten Juul Petersen, ordförande i NAC. ”Detta visar på behovet att stå upp mot denna trend och att vi måste ha en mycket klokare attityd vad gäller mångfald. Vi måste se olikheter som en styrka. Med respekt för de adopterades ursprungsländer, de biologiska föräldrarna, de adopterade och även oss själva, måste vi agera nu, och bestämt stå upp mot rasism och diskriminering inom alla samhällsområden”.

Ge inte rasismen vingar!

De har hela fyra döttrar från Kina, varav två med särskilda behov. Nu är vår familj komplett och vi känner oss såå rika, säger familjen Ekelund.

När livet blir bättre än man tänkt

För några veckor sedan fick jag och min man ett mail från redaktören på tidningen "Vi Adoptivfamiljer" som undrade om vi ville berätta lite om varför vi valt att adoptera fyra barn och processen runt det.

Så här kommer nu min berättelse om vår väg till fyra härliga döttrar från Kina.

Jag, Monica, har alltid älskat barn och minns att jag redan i tonåren kunde fantasera om hur det skulle bli då jag blev mamma. Jag valde att utbilda mig till barnsjuksköterska och arbetar på barnkliniken sedan 20 år tillbaka.

Jag träffade min man Sören i trettioårsåldern och vi längtade båda efter att bilda familj. Med tanke på vår ålder och längtan efter stor familj, beslöt vi oss ganska snabbt för att försöka få barn. Då inget hände var den känslomässiga katastrofen total, särskilt för mig. Skulle min längtan efter en stor familj eller ens ett barn aldrig besannas? Smärtan var enorm och tårarna många.

Efter flera år av fertilitetsbehandlingar sa en dag en klarsynt läkare till oss, "det är dags för er att gå vidare om ni vill ha barn!" Det blev avstampet till ett nytt och helt fantastiskt kapitel i vårt liv.

NU SKULLE VI ADOPTERA ISTÄLLET och att det skulle bli från Kina var ett enkelt beslut för oss. Jag själv är född och uppvuxen i Hong-Kong, där mina föräldrar arbetade som missionärer under 14 år.

Vår bröllopsresa gick till Hong-Kong och delar av södra Kina. Sören blev lika förälskad i landet som jag. Hela adoptionsprocessen har varit så läkande för mig, jag kände snabbt glädje i att vårt blivande barn skulle komma från det land där även jag föddes!

Nu insåg vi att drömmen om en stor

familj fick läggas åt sidan, adopterar man så får man vara glad om man "lyckas få" två barn och det var egentligen inget problem. Vi skulle adoptera två tjejer (nästan bara flickor från Kina just då) i rask takt, sedan skulle vi njuta av livet tillsammans och resa tillbaka till Kina och Hong-Kong så ofta vi bara hade råd (jag har en ständig längtan dit).

Vägen till våra två första tjejer Liv och Edit, idag tio och åtta år gamla, var ganska rak och inte särskilt lång. Det skiljer bara 18 månader i ålder på dem och de har alltid varit tajta och haft roligt tillsammans. Föräldrskapet visade sig vara så fantastiskt som vi bara kunnat drömma om och vi kände oss så glada över den gåva vi fått! Nu var familjen komplett, trodde vi, det är ju så adoptivfamiljen ser ut.

DRYGT ETT ÅR EFTER ATT VI kommit hem med Edit, hösten 2005, började jag leka med tanken på ett tredje barn. Jag kände mig inte "färdig". Då jag nämnde det för Sören trodde han att jag skojade. Då han förstod att jag verkligen menade allvar började han att prata i ekonomiska termer och försökte få mig att inse att det var omöjligt (vi har "normala" inkomster). Jag kunde dock inte släppa tanken och satt ofta och surfade på olika adoptionsorganisationers hemsidor.

En dag kommer Sören hem och säger, "Jag har pratat med banken, de säger att det finns utrymme i huslånet". Jag var helt oförberedd, trodde inte att Sören ville, lyckan var obeskrivlig.

Nu kom det jobbiga, ny kontakt med familjerätten, ny utredning, nya läkarundersökningar, alla dessa intyg. Det är verkligen ett berg att ta sig över och vill man inte tillräckligt mycket så går det

bara inte att motivera sig att börja om igen!

Vår utredare ville ha ett ordentligt samtal med oss om våra tankar kring föräldrskapet och varför vi ville adoptera ännu en gång. Hon undrade om vi förstod allvaret i att allt kanske inte skulle bli lika "enkelt" nästa gång, och om vi hade en beredskap för det. Hon förstod snart att vi var seriösa i vår längtan och vi fick en snabb utredning och ett nytt medgivande.

I maj 2006 gick vår akt iväg till Kina på nytt, men snart hände något som ändrade våra planer totalt. Kina "stramade upp" adoptionsverksamheten och vi insåg snart att väntan skulle bli lång denna gång.

Då jag jobbar med sjuka barn och vi dessutom redan hade diskuterat att adoptera ett barn med särskilda behov mellan vårt första och andra barn, kändes det nu naturligt att det var så det skulle bli.

I augusti 2007 poppade det upp ett kort på en liten flicka, som var ett enda stort leende, då vi öppnade ett mail från FFIA gällande barn som söker föräldrar. Tyra är född med handmissbildningar och vi fick ta del av hennes akt.

Efter att ha visat akten för en barnläkare på mitt jobb var han mycket tveksam till vilken diagnos hon hade och vad det skulle innebära för oss, och dessutom fanns en hel del oklarheter i hennes medicinska bedömning. Resan till Tyra blev oerhört smärtsam inledningsvis.

VI RINGDE TILL LOREDANA, PÅ FFIA, en solig fredag med gråten i halsen och tackade nej till vår lilla dotter, det var en mörk dag!! Hennes akt blev liggande i vår hall (de små korten nerplockade från kylskåpet) över helgen. Då jag skulle

Fjärde gången gillt. Nu är familjen komplett tycker Monica och Sören Ekelund.

returnera den på måndagen fick jag se att Livs regnkläder hängde kvar i hallen och regnet stod som spö i backen. Jag insåg att jag måste prioritera regnkläderna innan mitt kvällsspass på sjukhuset började, Sören fick fixa akten då han kom hem. Strax efter det att jag kommit till jobbet blir jag uppringd av en läkare från dysmeliteamet i Örebro, som inte haft tid att titta på Tyras akt tidigare. "Grattis, vilken fin flicka ni har fått!".

Gråten stockar sig i halsen på mig där jag sitter framför mina kollegor och ska förklara att vi tackat nej till denna flicka. Läkaren visste precis vad Tyra drabbats av, snörfäresyndrom, och tyckte att vårt beslut var förhastat. Sören tyckte att vi skulle stå fast vid vårt beslut. Läkaren tyckte bestämt att vi skulle höras av nästa dag igen, "Skicka inte tillbaka några papper ännu".

Vilken tur att det var en regnig dag och att akten låg kvar i hallen! Efter tre samtal med samma läkare och en ledsen Liv som på sitt uppriktiga sätt frågade oss, "Om inte vi kan ta hand om henne, vem kan göra det då?", så beslutade vi

oss för att Tyra var vår dotter. Det kändes som att hon var tänkt för oss och det var helt rätt beslut. Hon är ett fyrverkeri av glädje och energi!

REDAN I NOVEMBER 2007 FICK vi vår tredje dotter i vår famn, känslan var i det närmaste överklig. Tyra opererades redan tio dagar efter vår hemkomst då hon även hade en tajt snörfåra runt ena benet. De första två månaderna hemma var intensiva och tröttsamma med sårinfektion i hudtransplantatet på ena handen, som krävde otaliga omläggningar och sjukhusbesök. Lättnaden var stor då alla förband togs bort i mitten av januari 2008.

Trots eller tack vare den tuffa starten så inkluderade de stora tjejerna snabbt Tyra i syskonskaran. Det tror jag dels beror på att vi aktivt tänkte på att aldrig utesluta dem från det som hände.

De fick alltid följa med till sjukhuset i den mån de ville, och en av oss föräldrar var alltid hemma tillsammans med Liv och Edit då Tyra blev inlagd på sjukhus.

Detta har resulterat i att både Liv och Edit är superintresserade av allt som har

med sjukhus att göra och båda vill bli barnsjuksköterskor - konstigt?!

I samband med att vi hämtade Tyra gjorde vi även en återresa till Livs provins och barnhem. Det blev otroligt lyckat, fantastiskt att få uppleva så mycket på så kort tid. Ena veckan turist, nästa vecka förälder på nytt!

Att nu förklara hur vårt fjärde barn "kom till" är betydligt svårare. Det hela började med en ideologisk diskussion mellan mig och min man. Jag gick ofta in på den amerikanska adoptionssajten "Rainbow kids" och kunde där se massor av barn med särskilda behov som behövde familj. Jag tänkte ibland att det skulle vara bra för Tyra att ha ett syskon med liknande problematik att "spegla sig i". En omedveten process hade startat!

Efter ett tag blev detta vårt ständiga samtalsämne. Varför kan man inte adoptera fyra barn? Varför måste man följa en bestämd norm? Varför behöver man bry sig om vad andra kommer att tänka eller tycka?

När livet blir ...

Kärlek och ork skulle inte bli ett problem, där var vi överens. Ekonomin då?

Efter att ha resonerat fram och tillbaka under ett års tid, lyfte vi till sist luren och ringde det ofattbara samtalet till familjerätten. Kvinnan som svarade utgick ifrån att det var vår första eller andra adoption. Då jag försiktigt säger att vi vill adoptera ett fjärde barn blir det först tyst i luren, sedan säger hon, "Ja, det är ju mycket ovanligt". Jag frågar om det är ett problem att det är ovanligt och på den vägen är det.

Vår utredare sedan ett decennium tillbaka gjorde på nytt en grundlig utredning (fyra träffar), dock med en positiv och stöttande attityd.

Sedan kom nästa steg, att berätta för anhöriga och vänner. Jag glömmar aldrig den spänning vi kände då vi skulle berätta för mina föräldrar. Vi tog verkligen sats och hade bestämt oss för att inte ta någon som helst diskussion, det var vårt beslut. Vi sitter och fikar då jag tar mod till mig och berättar nyheten. Nästan omgående ler min far stort och säger, "Grattis, vad roligt!" Vi har hela tiden upplevt ett stort stöd från våra familjer och närmaste vänner.

DÅ VAR VI PÅ NYTT FAST i pappersträsket och det är nog det som tar emot mest. I november 2010 har vi ett nytt medgivande i handen!

I början var vi inriktade på ytterligare ett barn med dysmeli, som Tyra, men kände snart att det var konstigt att begränsa sig till några kryss på ett papper.

Efter ett långt samtal med Loredana på

FFIA, där vi förklarade hur vi kände och hur stor "belastning" vår familj skulle klara av, ville vi att hon tittade lite mer brett på alla de barn som fanns på listan. Det dröjde inte länge innan hon ringde och undrade om vi ville titta på YaFens akt, en flicka med en tarmissbildning som legat flera månader på listan.

Hon mailade över informationen till mitt och Sörens jobb och vi öppnade det samtidigt. Det var verkligen kärlek vid första ögonkastet!

Efter kontakt med en barnkirurg i Göteborg tackade vi ja till lilla Tove YaFen.

Vi insåg att vi tog en risk. Tänk om vi inte skulle räcka till för alla. Tänk om hon har större behov än vad vi förstår. Tänk om syskonen blir lidande på grund av vårt beslut.

Vi skulle ljuga om vi sa att allt kändes lugnt inombords varje sekund och minut, visst var det att kasta sig ut. Men någons inom oss kände vi hela tiden också ett lugn inför beslutet, och att lilla Tove skulle få det bra i vår familj. Vi är idag så glada över att vi var modiga nog att ta steget.

Ekonomiskt innebär det att vi behöver avstå en del saker som vi gjorde tidigare och vi sålde dessutom vår andra bil. Vi har inget stort hus, men vi har allt vi behöver. Mycket handlar om prioriteringar.

Så i juni i år lyfte planet från Landvetter med två spända föräldrar och tre förväntansfulla systrar. Första veckan i Kina tog vi nattåget från Beijing till Jiangxiprovinnsen och besökte där Edits barnhem, en fantastisk upplevelse trots 38 graders värme.

VARJE RESA HAR FÖR OSS VARIT ETT stort familjeäventyr, som vi planerat och

längtat efter tillsammans. Att alla skulle med var självklart för oss.

Den 11 juli fick vi så vår underbara dotter Tove från Tianjin i famnen. Hon och Tyra kommer fantastiskt nog från samma barnhem, så det blev ytterligare ett återseende för oss alla igen. Personalen var helt upptagna av Tyras sprudlande personlighet och fascinerade över hur fina hennes händer har blivit.

Nu har vi fyra fantastiska tjejer med helt olika personligheter och visst är det dubbelt så jobbigt men mer än dubbelt så roligt än med två barn.

Utmaningen ligger i att se varje enskilt barn med dess förutsättningar, att ha tålamod och att känna att man räcker till. Vissa dagar är förstås jobbiga och tröttsamma som för alla föräldrar, men för det mesta flyter det på riktigt bra och vi ångrar ingenting!

SKILLNADEN MELLAN ATT HA TVÅ eller fyra barn, varav två med lite extra behov av medicinsk hjälp då och då, är framförallt att både jag och min man alltid måste prioritera familjen först om allt ska fungera.

När vi häromdagen pratade om julklappsönsknningar säger Edit; "Jag önskar mig bara en sak, jag vill åka till Kina snart igen". Det vill vi alla, men nästa gång blir det utan tillökning. För nu är vår familj komplett och i våra ögon perfekt. Vi känner oss sååå rika.

Monica Ekelund

Adoptis är ett utbildningsföretag som startats av två adoptivmammor. De vänder sig till adoptivfamiljer och till yrkesverksamma inom skola, vård och omsorg som kommer i kontakt med adoptivfamiljer.

Utbildningar om adoption och adoptivbarn

Karin Werholt, förskollärare och specialpedagog, och Cecilia Pusch, sjuksköterska och förskollärare, är de som står bakom Adoptis. Företaget finns i Malmö och Lund men Karin och Cecilia säger att de gärna reser till andra delar i Skåne och övriga Sverige.

– Vi startade företaget i januari 2010, berättar Cecilia. Vi kände båda att det saknades kunskap kring adopterade barn och deras, ibland speciella, behov när våra barn skulle börja i förskolan. Ingen utbildning sker inom lärarutbildningen och det fanns inga kurser eller föreläsningar där pedagogerna kunde skaffa sig kunskapen heller. Vi jobbade ideellt i en av adoptionsorganisationerna när vi träffades, och då diskuterade vi bristen på kunskap och vi funderade på varför ”ingen” ordnade dem. Så det fick bli vi som var ”ingen”.

Adoptis anordnar utbildningsträffar vid planeringsdagar eller fortbildningsdagar. Man kan också komma ut till förskolan och träffa personalen och vid önskemål även föräldrarna. När förskolan väntar in adoptivbarn kan Adoptis hjälpa till med en inskolningsplan samt ge stöd och hjälp om inskolningen inte fungerar.

ADOPTIS SKRÄDDARSYR ÄVEN utbildningsdagar och kvällar för olika yrkesgrupper som efterfrågar fortbildning inom området adoption och adopterade barn.

”Bra start” kallas adoptis föräldragrupper som vänder sig till blivande adoptivföräldrar.

Mest efterfrågad av alla kurser är enligt Cecilia och Karin ”Adopterade barn i förskolan”. De har haft utbildningar i

Malmö, Kristianstad, Solna, Göteborg, Västerås, Borlänge och Värnamo, sammanlagt 10 föreläsningar. Cika 200 pedagoger har deltagit, berättar Karin. Även de nystartade föräldraskurserna ”Bra Start” börjar bli efterfrågade.

Karin och Cecilia marknadsför sina utbildningar genom sin hemsida, och skickar vi mejl till de förskolor och skolor som finns där de har föreläsningarna. Föräldrar till adopterade barn har också tagit kontakt och bitt dem ordna en föreläsning i deras kommun, och då har de hjälpt till att sprida informationen.

UNDER HÖSTEN HAR adoptionsorganisationerna lagt ut information på hemsidorna och i nyhetsbrev. Adoptis finns även med under Råd och Stöd på MIA:s hemsida. En del tidningar har gjort intervjuer och skrivit artiklar om speciellt inskolning på förskolan.

Vad har den här verksamheten gett er – jag menar inte främst ekonomiskt utan mer personligt?

– Ekonomisk ger den inte så mycket, men den tillför desto mer personligt, till exempel alla möten med pedagoger. Det är fantastiskt att vi kan delge dem kunskap om de adopterade barnens speciella behov, säger Karin.

De vill ge pedagogerna redskap för att barnen ska vara trygga och få en ännu bättre start i förskolan och skolan än de hade haft utan medvetna pedagoger.

– Dessutom har kurserna gett oss kunskaper och erfarenheter som är ovärderliga i vårt möte med adoptivföräldrarna och pedagogerna, tillägger Cecilia.

Du kan läsa mer om Adoptis kurser på www.adoptis.se

Ing-Marie Söderberg

Utbildare. Karin Werholt med dottern Ebba och Cecilia Pusch med dottern Daniela.

Språket är ett redskap för tänkande, planering, problemlösning och kommunikation. Människan föds med en inbyggd instinkt att vilja kommunicera. För att utveckla ett språk måste språket möta språkkompetens. Barn hjälper inte barn att utveckla språket, det behövs vuxna som kan stötta barnet i språkutvecklingen med rätt ord för rätt sak, uttal, grammatik och djupförståelse.

Språkförseningar hos internationellt adopterade barn

Varje år kommer det mellan 700 och 800 internationellt adopterade barn till Sverige och alla dessa barn byter plötsligt språk! De föds med ett modersmål som de tappar efter adoptionen och får så småningom ett nytt språk (svenska).

Hela deras omvärld förändras; rytmen,

orden, ljuden och kroppsspråken blir annorlunda. Många barn börjar ganska omgående att härma svenska ord och lär sig snabbt språket. Andra barn är ibland helt tysta i någon månad för att sedan börja prata svenska.

Runt ett års ålder kan de flesta barn säga ett par ord, vid två år har de cirka 50 ord och vid tre år cirka 1000 ord i sitt ordförråd. Det sker en stor språklig explosion vid två-tre års ålder och det är oftast just i dessa åldrar de internationellt adopterade barnen byter språk.

Adoptivbarnen har olika erfarenheter med sig i sitt bagage. En del barn har bott på stora barnhem där barnen inte har fått så mycket kvalitetstid med vuxna.

Andra har bott i fosterfamiljer och har kanske fått en bättre språkstart. En del barn har språkförseningar i sitt eget modersmål vilket medför att ett språkbyte blir ännu svårare. Några barn har kanske flyttats runt, vistats på sjukhus, är gravt undernärda eller har en bakomliggande sjukdom som gör att förutsättningarna för en språkutveckling

har störts. Man varken kan eller ska skynda

på en språkutveckling. Det tar lång tid att lära sig ett språk för att kunna uttrycka känslor, tankar, idéer och ha diskussioner.

För att utveckla ett språk måste barnet minnas och plussa ihop minnen+bilder+ord, och först då kan barnet förstå och sedan utveckla orden och talet. Faran är att härma ord och mening utan att ha hela ekvationen med minne+bilder+ord. Då finns risken att barnen inte har någon djupförståelse utan bara ytflyt.

MED YTFLYT MENAS ATT ett barn talar till synes korrekt svenska, men där omgivningen blir grundlurad. Även om barnet lärt in saker som de kan använda kan det bli på fel plats, vid fel tillfälle och därför är det så viktigt att få inlärningsbilder som passar ihop med ett ord. Barnet behöver lära sig språket genom upplevelser av olika känslor, syn, lukt, smak och ljud.

Att lära sig ett språk kan liknas vid att bygga ett hus. Viktigast är grunden så huset/språket står stabilt. Sedan kommer golvet, innerväggar, övervåning och slutligen taket. Faran för ett lite större adoptivbarn, runt två år och uppåt, är att det lär sig språkets innerväggar men saknar grunden.

Ett barn kan kopiera ord och mening-

中國 姐妹 China Sisters

Här hittar du produkter från ditt
barns ursprungsland Kina
www.chinasisters.se

ar, ramsor och räkna men förstår inte innebörden av vad det säger. Man kan som vuxen uppleva att barnet har en god språkutveckling, men där barnet i själva verket saknar djupförståelsen.

EN DEL BARN KLARAR SIG länge på ytflyt, och först i skolan uppdragas det att barnet har språksvårigheter. Det är därför oerhört viktigt att föräldrar har kunskap om adoptivbarnets språkliga fallgropar och att barnavårdcentralens (BVC) sjuksköterska kan guida föräldrar och barnet rätt i språkutvecklingen.

BVC-sjuksköterskan måste förvissa sig om att barnet har en god hörsel och därför ska alla adoptivbarn hörseltestas vid ankomst till Sverige.

Är det minsta misstanke om språksvårigheter ska barnet remiteras till logoped som kan göra en kartläggning av vilken sorts språksvårighet barnen har.

Språksvårigheter kan visa sig som att barnet har svårt att förstå leken i till exempel förskolan. Istället börjar barnet

puttas, slåss och/eller förstör. Problem med att uttrycka sig vid konflikter och i stressade situationer och svårigheter med grammatiken innebär att en dialog kan bli svår att förstå och att barnet inte förstår abstrakta instruktioner.

En del adoptivbarn lär sig svenska fort och lätt och får med sig hela grunden. Andra har svårt och det kan ta lång tid. De är dessa barn som måste uppmärksammas och de måste få stöd både i sin hemmiljö och på förskolan.

DET ÄR TRIST ATT UPPTÄCKA språksvårigheter när barnet kommit upp i skolåldern och börjar få lite svårare hemläxor. Då kan det bli problem i många ämnen eftersom barnet saknar grunden i språkutvecklingen.

Många barn kan även ha svårt med siffror och matematik och svårighet att lära sig klockan.

Föräldrar kan stötta sitt barn i språkutvecklingen genom att läsa böcker. Det är viktigt att möta barnet på rätt nivå

och inte ställa för stora krav. Läs enkla böcker med tydliga bilder. Benämnl allt i omgivningen, benämnl känslor, upptäck barnets värld tillsammans genom att smaka på, lyssna på och känna på. Ha roligt med språket rimma, ramsa och sjung. Använd kroppsspråket som förstärker ord och händelser.

I Halland och i Västerbotten finns det språkväskor att låna på biblioteken. BVC-sköterskor kan även läsa om adoptivbarnets språkutveckling i Growing Peoples rikshandbok.

Lisa Ernstson

Lisa Ernstson arbetar som barnsjuksköterska på BVC Humlan, Amadeuskliniken i Halmstad. Hon har de senaste tolv åren arbetat mycket med adoptivbarn och har bland annat samarbetat med socialstyrelsen och tillsammans med MIA haft utbildningar i adoptivbarnskunskap. Lisa reser mycket över hela världen där hon alltid passar på att besöka barnhem, sjukhus och har till exempel besökt adoptionsbarnhem i Sydafrika samt arbetat i en kåkstad.

Jubilaren

Hallå där Lina Jamila Stridh, som firar trettio år i Sverige! Vem är du?

– Jag bor i Landvetter, är även uppvuxen här. Jag är snart 33 år och jobbar för tillfället på ett Café inne i Göteborg, och jag har en son som snart är fem år.

Jag var cirka två år när jag kom tillsammans med mina två storsystor till samma familj i Sverige. Det är skönt att de finns här. Vi kom från Asha Sadan i Bombay.

Under uppväxten har jag inte haft så jättemycket kontakt med andra Asha Sadan-barn. När vi var små umgicks vi lite då och då med en annan familj, som hade två döttrar från samma barnhem. I vuxen ålder har jag varit tillbaka till Indien. Det var julen 2002. Det var bästa resan jag gjort någonsin, givetvis besökte jag Asha Sadan.

Min indiska bakgrund betyder mycket för mig. Jag vill gärna ha ett band till Indien. Försöker så mycket det går att ta del av Indien. Ser ibland på Bollywoodfilm. Lyssnar på indisk musik. Umgås med mina indiska adopterade vänner, några är faktiskt från Asha Sadan.

Går på indiska fester. Just nu i skrivande stund håller jag och mina systrar på med förberedelserna inför vår indiska fest vi ska för familjen. Vi har ju varit här i 30 år, så det ska firas med indisk mat och indiska aktiviteter.

Indiskklädd. Lina gillar indiska fester

På väg till Sverige. Lilla Jamila på passbilden för 30 år sedan

Återsseende.
Lina och mrs
Mhatre på
Asha sadan
2002

Julklappstips!

**Adoption
smycke**

www.studiohelene.se

Föreläsningar i samarbete

I höst gav samarbetet mellan FFIA:s och BFA:s (Barnen framför allt) respektive utbildningsgrupper åter frukt och resulterade i två föreläsningar för våra medlemmar. Den första föreläsningen hölls i Göteborg och lite senare var det premiär i Stockholm när det gäller samarbetet.

I båda städerna hälsade vi Hanna Wallensteen med sitt föredrag "Färgad? Nej, jag har alltid sett ut så här" välkommen till oss.

Hanna är själv adopterad och kom från Etiopien 1971. Hon har bland annat en fil kand-examen i psykologi och lång erfarenhet av samtal och föreläsningar kring adoptionsfrågor, rasism och fördomar.

I sina föredrag berättade Hanna om olika exempel på bemötande och strategier för adopterade och adoptivfamiljer att bemöta såväl smygrasism och vanlig okunskap. Publiken fick också möjlighet att ställa sina frågor till Hanna.

Hanna har erfarenhet från teatervärlden, vilket hon med den äran använde sig av i sitt föredrag genom att prata med olika dialekter och uttrycka olika personligheter med sitt kroppsspråk. Det var många leenden och igenkännande bland publiken.

Hanna hade verkligen förmågan att på ett lättsamt och tillgängligt sätt tala om andras så tunga saker. Vill du läsa mer om Hanna så titta in på hennes hemsida, www.hannawallensteen.se. Lär också en intervju med Hanna i artikeln på sidan 10.

I pausen var det högt i tak och adoptionspratet kom lätt igång över en kopp kaffe med hembakt därtill. Som alltid var det lika trevligt att tala med gamla bekanta och även göra nya bekantskaper.

Tack alla ni som kom och lyssnade till Hanna och var med och gjorde de här dagarna så lyckade. Hoppas att vi ses snart igen både i Göteborg och i Stockholm!

Kaisa Hammar

Vi ordnar den trygga adoptionsresan!

När du skall ut på ditt livs viktigaste resa, vet vi precis vad du behöver när det gäller planering och upplägg av den. Vi är väl bekanta med alla tänkbara frågor ni har i samband med resan. Givetvis har vi goda kontakter och förmånliga avtal med välrenommerade flygbolag till den destination som är aktuell för just Dig! Allt för en trygg helhetslösning.

- Här får du kunskap, engagemang och eminent service!

Kajsa Persson

Caroline Wrethander

Anne Lorentzon

Planerar du en återresa?

Vi har allt fler kontakter med familjer och adopterade som vill besöka sitt födelseland. Genom åren har vi byggt upp bra kontaktnät internationellt och skräddarsyr just er återresa.

Hör efter med oss om hur vi kan arrangera det för er del på bästa sätt.

Kontakta oss, så är du en bit på väg!

Tyghusgatan 2 , 302 32 Halmstad Tel: 035 - 16 05 05
E-mail: adoption.halmstad@resebolaget.se, www.resebolaget.se

Hur föräldraskapet förändrats

I en nyutkommen antologi med titeln "Föräldraskapets politik" ställs frågan vad som är ett gott föräldraskap och hur föräldraskap har förändrats över tid. I boken diskuteras omvandlingar såväl i föräldraskap som i försöken att påverka det.

Adoptionsutredningar, assisterad befruktning för lesbiska par samt föräldrars engagemang i sina barns skolgång är några av de frågor som här får belysa samhällsutvecklingen.

Boken är utgiven av Institutet för Framtidsstudier och Dialogos förlag. Redaktörer är Helena Bergman, Maria Eriksson och Roger Klinth.

Öppen förskola för familjer i Skövde

I Skövde har vi sedan flera år tillbaka en öppen förskola för adopterade och deras föräldrar.

Det spelar ingen roll alls genom vilken organisation barnen har kommit, vår förskola är till för alla. Vi träffas fredagar jämna veckor, kl 9.30-12 i S:t Markus kyrka i Skövde. Vi leker, pysslar, sjunger och fikar.

Maria Koch, Skövde

Adopterade minns sitt första språk

Sent adopterade barn kan ha lättare att minnas sitt första språk än man tidigare har trott. Forskare vid Bristols universitet studerade sju vuxna med engelska som modersmål, men som i barndomen varit i kontakt med hindi eller zulu.

Forskarna jämförde dem sedan med personer som vuxit upp med enbart engelska.

Hindi och zulu har vissa konsonantljud som är svåra att skilja åt för en icke infödd talare, och till en början hade alla i studien lika svårt att separera dessa ljud.

Men där de som bara talat engelska i barndomen inte visade någon utveckling vid studiens slut, presterade tre av de sju adopterade som infödda talare.

Ur Göteborgsposten
20 november 2011

Katastrofhjälp till Thailand

Det kom ett rop på hjälp från Department of Social Development and Welfare (DSDW) i Thailand med anledning av de svåra översvämningarna i landet. Omkring åtta miljoner människor är svårt drabbade och många har evakuerats till temporära härbärgen. DSDW är i full gång med att hjälpa alla dessa drabbade, men resurserna räcker inte till.

FFIA har skickat 3000 USD till Thailand för att hjälpa till. Alla ni som vill stötta är välkomna att sätta in ert bidrag på FFIA:s biståndskonto PlusGiro 17 04 46-9. Märk inbetalningen med Översvämning.

Septem-berträff

Skickar en bild från vår återträff i Olofström i september. Vi som träffades (och hade hemskt roligt!) hämtade våra efterlängtnade barn i Kina (Gansu och Guangxi) i juni 2010.

Med oss på den stora resan och även nu på träffen var Lucia Varas och Britt-Marie Freiman från Falköpings socialkontor.

Sylvia Sandström

Köp FFIA:s julkort och stöd biståndet

Genom att köpa julkorten stöder du FFIA Bistånd. Information om biståndsprojektet kan du finna på www.ffa.se

Julkorten, säljs i buntar om 12 stycken. Priset är 70 kr/bunt inklusive porto. Två buntar, betala 130 kr.

Du beställer julkorten genom att betala in beloppet på FFIA:s biståndskonto plusgiro 170446-9.

Bekräfta gärna via mail till adoption@ffa.se. Kom ihåg att uppge antal buntar, namn och adress.

KALENDARIUM

- Januari 2012
Föräldrakurser i Skåne: Bra start inför resan, Bra start hemma. Mer information på info@adoptis.se
Se även sid 17
- 1 februari
Manusstopp för Vi Adoptivfamiljer nr 1 2011

Medlemssekreterare
Kaisa Hammar
kaisa.hammar@ffia.se
tel 031-704 60 93

Medlemssidan

Återresa till Kina 2012

I förra numret av Vi Adoptivfamiljer skrev vi och berättade om en planerad återresa till Kina antingen runt påsk eller runt skolornas höstlov. Det är ännu inte för sent att göra en intresseanmälan!

Vill du veta mer, välkommen att hör av dig till Kaisa Hammar, tel 031-704 60 93 eller e-post kaisa.hammar@ffia.se

Årsmöte i maj

Boka redan nu in FFIA:s årsmöte som kommer att hållas i Göteborg lördagen den 5 maj 2012. Skriftlig kallelse kommer att skickas ut till alla medlemmar en månad före mötet.

I samband med årsmötet är det åter dags för medlemmarna att välja en ny styrelse. Är du intresserad av att vara med och delta i det viktiga och intressanta arbetet i FFIA:s styrelse? Välkommen att höra av dig till Ing-Marie Söderberg, tillraby@telia.com, som är sammankallande i valberedningen.

Alla medlemmar hälsas hjärtligt välkomna!

Ge bort Vi Adoptivfamiljer

Som medlem i FFIA kan du skänka bort en prenumeration på Vi Adoptivfamiljer. Det skulle väl vara trevligt att glädja mormor, farfar eller förskolan med en årsprenumeration? Sätt in 200 kr på FFIA:s pluskonto 72 08 41-6. Ange att inbetalningen gäller en gåvoprenumeration samt namn och adress på den som ska få tidningen.

www.ffia.se

FFIA på Facebook

FFIA har numera en egen sida på Facebook. Sök bara på namnet. Den är öppen för alla. Om du gillar FFIA – gå in på vår hemsida och gilla! Här kan du som är på Facebook läsa lite om vad som händer på FFIA. Vår Facebookgrupp "Adoption är en fantastisk möjlighet" finns naturligtvis också kvar. Där får du ansöka om medlemskap och kan möta alla adoptionsintresserade oavsett organisation. Med tanke på att gruppen är sluten så passa på att diskutera olika frågor, tipsa etc. Den ena gruppen utesluter inte den andra.

Toppenstudent

Här är vår toppendotter Maria, som vi kom hem med från Anhui-provinsen i Kina i september 1993. Hon tog studenten vid Katedralskolans IB-program i Uppsala i juni. Nu pluggar hon vidare vid University of Aberdeen i Scotland.

Irene och Sten Nilsson, Kiruna

Tidig julhälsning

Här kommer en julhälsning från Jamie fyra år. Jamie kom till oss i maj 2009 genom FFIA från provinsen Hunan i Kina.

Greger, Ingmari och Jamie Rundqvist Dalin

Guldklimpar i Limhamn

Här kommer en bild på våra guldklimpar från vår träff i Limhamn nu i oktober. En underbar eftermiddag med familjen Ekelund på besök. Från vänster Nina Österlin, Edith och Tove Ekelund, Nils Österlin, Liv och Tyra Ekelund. Vi träffades när vi var i Tianjin för att hämta våra tjejer Nina och Tyra november 2007, nästan exakt fyra år sedan nu. Då var de bara knappa året gamla, våra tjejer.

Familjen Blixt-Österlin,
Limhamn

Fina flickor

Ellie, LiNa och Nike – tre fina flickor från Kina. Hämtades i augusti 2007. Här ses vi på en träff på Visingsö, juli 2011.

Peter Nordin

